

stemmelse rigtig med Hensyn til de muligt indtrædende Tilfælde af Valgmenigheders Oprettelse. Paa mange Steder vil jo nemlig dette være en forbigaaende Tilstand. Saa snart der kommer en Præst, som harmonerer med Befolkningen, og som ret levende interesserer sig for Guds frygt, Religion og de kirkelige Forhold i Menigheden, saasnaart Præsteembedet i denne altsaa bliver ledigt, og der saa kommer en ny Præst, der er efter Befolkningens Ønske, og som den hjertelig kan slutte sig til, saa vil jo den private Præst være aldeles overflødig, og den private Valgmenighed vil da ønske igjen at slutte sig til Sognets Præst og at vende tilbage til Sognemenigheden. Derved vil altsaa den oprindelige, tidligere Tilstand uden mindste Meilighed kunne vende tilbage. Har Valgmenigheden imidlertid først maattet bestaa en Befal, et Bedehus eller en Kirke opført, saa ville maaskee dens Medlemmers Gemytter derved være komne i en saa stor Spænding, og der vil være kommet en saa stærk Uro tilstede, at de ville være tilbøjelige til at sige: „Have vi engang sagt A, saa kunne vi ogsaa sige B. og blive ved det, som vi have begyndt paa“. Jeg troer derfor, at det vilde være godt, dersom det Udvalg, der formodentlig vil blive nedsat til at behandle denne Sag, vilde i Forening med den høitagede Minister tage under Overveelse, om dette Punkt ikke kunde forandres saaledes, at de, der ville danne Valgmenigheder, fik Lov til at benytte Sogneskirken. — Et andet Punkt, som man ganske vist maa ønske forandret, er Bestemmelsen om, at Valgmenighederne skulle være bundne til de af Folkekirkens Præster, der ere tjenstledige paa den Tid, da disse Menigheder oprettes. Det er jo nemlig kun for Diebliffet, at der er saa mange Præster ledige; i Fremtiden vil det jo ganske vist ikke blive Tilfældet. Naar man derhos tænker paa, at der gaar saa mange theologiske Candidater omkring, som ere meget dygtige og praktiske Mænd i deres kraftigste Alder, men som maaske vente i mange Aar, inden de kunne faae Ansættelse i Folkekirkens Tjeneste, saa vil Befolkningen ganske vist heller ikke kunne forstaae, at det stemmer med Billighed, at den ikke maa vælge en saadan Mand, som den kjender og har Tillid til, til Præst. Det

vil jo ogsaa især blive ude paa Landet, at man vil have meest Brug for den foreslaaede Lov, men der vil Bessendisskabet til ledigværende Præster og Capellaner paa mange af de Steder, hvor Trangen til en Valgmenighed er størst, ikke være saa stort, at Beboerne ville kunne vide at finde den Mand, som de bedst kunne slutte sig til, eller som de kunne have bedst Tro til. Det er dog imidlertid med Hensyn til Benyttelsen af Sogneskirken, at jeg ønsker en Forandring i Lovforslaget. Jeg troer, at naar Bestemmelsen herom kan blive forandret, saa vil den foreslaaede Lov blive modtagen med Taknemmelighed og Kjærlighed af Befolkningens store Fleertal.

Liebe: Det er just ikke meget tilfredsstillende at tage Ordet saa silde, og er man noget nansom af Naturen, gjør det En ondt, at man skal gjøre det, fordi det er naturligt og forklarligt, at Thinget er træt af denne lange Forhandling og længes efter at komme til en Afslutning; jeg skal derfor heller ikke længe opholde Thinget. — Siden jeg ved Begyndelsen af denne Forhandling havde Ordet, har jo det foreliggende Lovforslag været Gjensand for en omfattende og udtømmende Drostelse, hvorunder navnlig ogsaa den Hovedbetragtning, den Side af Sagen, som jeg nærmest holdt mig til, oftere er bleven fremdragen. Det har jo heller ikke kunnet være Andet, end at de Udtalelser, der saaldt fra den ærede Ministers Side mod mit Foredrag, under denne udførlige Drostelse i det Væsentlige ere bleve imødegaaede, men der er dog endnu Et og og Andet, som jeg maa ønske, at det maa være mig tilladt at tilføie. Naar den høitærede Minister imod den Hovedbetragtning, som jeg tillod mig at gjøre gjældende, først og fornemmeligt fremsatte den Grindring, at det, som Regjeringen nu var især med at gjøre ved at forelægge os og søge at gennemføre dette Lovforslag, ikke var Andet, end hvad der tidligere gjentagne Gange var skeet paa en lignende Maade, og naar den ærede Minister til Bestyrkelse deraf specielt henlede Dmærksomheden paa et Par enkelte Love, nemlig Lovene af 2den og 9de Mai 1855, saa skal jeg ikke komme tilbage paa disse formeentlige Præse-